

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 8C/194/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615204341
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Tarcala
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8615204341.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudcom JUDr. Matúšom Tarcalom v právnej veci žalobkyne: P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. Q. XXX/X, XXX XX X., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vyhlásenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že úver zo Zmluvy o úvere č. 804001063 z 9.11.2011, uzavretej medzi účastníkmi konania je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 804001063 z 9.11.2011, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 11 v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňu trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 339,98 Eur a to na účet jej právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Dňa 10.06.2015 podala žalobkyňa na Okresnom súde Svidník žalobu, ktorou žiadala, aby súd určil, že úver zo Zmluvy o úvere č. 804001063 z 9.11.2011, uzavretej medzi účastníkmi konania je bezúročný a bez poplatkov a že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 804001063 z 9.11.2011, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 11 v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná.

Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 09.11.2011 Zmluvu o úvere č. 804001063 vo výške 800,- Eur za poplatok 772,- Eur s tým, že celkovú čiastku úveru vo výške 1.572,- Eur zaplatí v 12 mesačných splátkach po 131,- Eur, čím poplatok z úveru predstavuje 96,5% navýšenie. Doposiaľ za úver zaplatila 462,- Eur. Poplatok vo výške 772,- Eur je z 2/3 tvorený nákladmi za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy. Predmet tohto administratívneho poplatku považuje žalobkyňa za neurčitý, pretože zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké administratívne plnenie sa jedná, čo má dopad na jeho platnosť s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-143/13 zo dňa 26.02.2015. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že žalovaný si nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú zákazníkovi vopred známe a je neprijateľné, aby poplatok za niečo ako technickú podporu (ktorý je vyšší ako úrok) závisel od výšky poskytnutého úveru. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/42/2012 zo dňa 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove

sp. zn. 5Co/219/2013 zo dňa 21.08.2014, ktorým bola zmluvná podmienka v úverovej zmluve o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňa taktiež poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/321/2012 zo dňa 10.09.2013 ako aj rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-240/98. Žalobkyňa taktiež žiadala určiť, že úver je bezúročný a bez poplatku a to z dôvodu podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) a y) uvedeného zákona. Naliehavý právny záujem na takomto určení žalobkyňa odôvodnila poukazom na § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, rozsudkami KS v Prešove sp. zn. 16Co/71/2011, NS SR sp. zn. 5Cdo/26/2011, 1M Cdo 1/2009, NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/04 ako aj tým, že chce poznať skutočnú výšku svojho dlhu, pretože žalovaný jej listom oznámil, že dlh na tejto zmluve predstavuje 6.099,51 Eur. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe konštatoval, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou podľa § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka a nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca totiž vstúpil do zmluvného vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na súkromnú potrebu. Žalobca preto nespĺňa definíciu spotrebiteľa podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca vstúpil do zmluvného vzťahu s vyhlásením o účele úveru dobrovoľne, čo potvrdil svojim podpisom, pričom žalovaný toto vyhlásenie akceptoval a nijako ho nevnucoval ani neovplyvňoval. Navyše žalobca podpísal aj dodatok k zmluve o úvere dňa 09.11.2011, v ktorom uviedol, že peňažné prostriedky použije na nákup technických zariadení za účelom výkonu zamestnania a zaviazal sa, že ak ich použije na iný účel, dopúšťa sa hrubého porušenia zmluvy o úvere. Žalovaný ďalej s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoE/122/2011 a 7Co 208/2013 uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania svojho postavenia spotrebiteľa. Vo vzťahu k namietanému poplatku žalovaný uviedol, že okrem toho, že žalobca nie je spotrebiteľom cena plnenia podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Pri nebankových subjektoch pritom nemožno obvyklú výšku úrokov odvodzovať od výšky úrokov požadovaných bankami, pretože vyžadujú menšie zabezpečenie, klientov vybavujú pružnejšie a nesú výrazne vyššie podnikateľské riziko. Ak teda žalobca namieta výšku odplaty, znáša dôkazné bremeno preukázania, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru. Ak žalobca poukázal na rozhodnutie nemeckého súdu, tak nepreukázal, že by toto rozhodnutie bolo čo do hmotného práva použiteľné a opomenul uviesť, že nemecký súd pripustil proti rozhodnutiu dovolanie a tento právny problém ešte nie je riešený v judikatúre, čo znižuje jeho použiteľnosť. Žalovaný ďalej uviedol, že toto nemecké rozhodnutie je v rozpore so slovenským právom, pretože náš zákon o spotrebiteľských úveroch pripúšťa účtovanie niektorých poplatkov a to aj v prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa sa okrem iného uvádzajú aj poplatky akéhokoľvek druhu. Taktiež § 499 Obchodného zákonníka v prípade zmluvy o úvere umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov a aj zákon o spotrebiteľských úveroch explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho a contrario vypláva, že takýto poplatok je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch prípustný. Žalovaný preto žiadal žalobu ako neopodstatnenú v celom rozsahu zamietnuť.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol vec na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p.") s prihladením na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi na nariadenom pojednávaní uviedla, že k uzavretiu predmetnej zmluvy so spoločnosťou Pohotovosť došlo tak, že po oslovení reklamou navštívila jej pobočku (Pôžičkáreň na námestí vo Svidníku). Urobila tak z dôvodu, že jej manžel bol dlhodobo nezamestnaný, deti mali na školách a ona zarábala do 400,- Eur mesačne, pričom mali dlh na byt asi za obdobie 5 mesiacov, hrozila im exekúcia, a preto sa to rozhodla riešiť takýmto spôsobom. V pobočke žalovaného ráno nadiktovala svoje údaje, kde je zamestnaná a koľko zarába a po obede už mala peniaze. Všetko sa odohralo rýchlo. Zmluva bola vyplňovaná zo strany spoločnosti Pohotovosť, pričom ona túto zmluvu len podpísala. Nepamätá si, či podpísovala aj nejaký dodatok k zmluve. Peniaze použila na zaplatenie dlhu za byt. V

tom čase bola zamestnaná v detskom domove ako vychovávateľka, pričom jej práca spočívala v tom, že prišla do práce a starala sa o deti. Žiadne technické zariadenia do práce nenosila a ničím neprispievala. So spoločnosťou Pohotovosť nemala uzavretú žiadnu inú zmluvu, pričom dlh z tejto zmluvy jej bol aj zrážaný z výplat.

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dôkazmi a to návrhom na začatie konania, zmluvou o úvere, výzvou na okamžité plnenie, vyjadrením žalovaného zo dňa 29.10.2015, odpoveďou na lustráciu v Sociálnej poisťovni, podaním žalovaného - ospravedlnením z pojednávania a zistil tento skutkový stav:

Dňa 09.11.2011 bola medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom uzavretá zmluva o úvere č. 804001063. Na základe tejto zmluvy poskytol žalovaný žalobkyňi úver v celkovej výške 800,- Eur s tým, že žalobkyňa sa zaviazala vrátiť žalovanému túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 772,- Eur, t.j. celkovo sumu 1.572,- Eur a to v 12 mesačných splátkach po 131,- Eur počnúc dňom 12.12.2011. Súčasťou zmluvy je prehlásenie dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania a to tak, že účel „zamestnania“ je vyznačený krížikom ako jedna z možností uvedená v zmluve (ostatné možnosti boli: „povolania“, „podnikania“ a „iný účel“). Išlo o zmluvu formulárovú - vyhotovenú vo forme pretlaču. V bode 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, tvoriacich súčasť zmluvy o úvere, bolo stanovené, že tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

Z lustrácie v Sociálnej poisťovni bolo zistené, že žalobkyňa bola v období od 01.07.1993 do 13.02.2014 zamestnaná v Detskom domove Svidník.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 09.11.2011 (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania

Podľa § 2 písm. b) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru,

podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 22.07.2011 (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 6 OZ ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalobkyňa konala pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou. Sporným však medzi účastníkmi konania bolo, či predmetná zmluva o úvere spĺňa aj definíciu spotrebiteľského úveru v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon o spotrebiteľských úveroch totiž v citovanom § 2 písm. a) definuje spotrebiteľa inak ako Občiansky zákonník v § 52.

Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na to, že predmetný právny vzťah je vzťahom založeným na základe zmluvy podľa Obchodného zákonníka a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste s poukazom na to, že žalobkyňa si vzala úver na účely zamestnania.

Ako je konštatované vyššie, ani vyznačenie účelu „zamestnania“ v zmluve nemôže byť dôvodom, pre ktorý by žalobca nespĺňal definíciu spotrebiteľa v zmysle citovaného § 52 OZ a pre ktorý by mal súd posudzovať predmetný zmluvný vzťah inak ako vzťah spotrebiteľský.

Vo vzťahu k vyznačeniu účelu „zamestnania“ v zmluve o úvere a jeho vzťahu k definícii spotrebiteľského úveru v § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch je nutné uviesť, že vyznačenie účelu „zamestnania“ v zmluve samo o sebe neznamená, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Rozhodujúcou skutočnosťou totiž nie je to, čo je vyznačené vo formulárovej zmluve ale skutočný účel úveru. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutie ÚS ČR vo veci I. ÚS 1930/11 o porušení práva na spravodlivý proces, ak sa spotrebiteľovi nepriznajú práva len kvôli držbe živnostenského listu (obdobne to platí aj pre zamestnanie). V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah) má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (žalovaný) a že existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Žalovaný v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní poukázala na to, že ona nevyznačovala do predmetnej zmluvy o úvere účel použitia finančných prostriedkov „zamestnanie“, ale že táto skutočnosť bola v zmluve vyznačená žalovaným. Žalobkyňa túto zmluvu len podpísala, pričom do jej obsahu nezasahovala. Súd toto tvrdenie považoval za vierohodné a to aj s poukazom na to, že v čase uzatvárania zmluvy pracovala žalobkyňa ako vychovávateľka v detskom domove a je ťažké si

predstaviť, že by toto zamestnanie malo byť financované samotnými zamestnancami (vychovávateľmi). Súd k tomu poznamenáva, že žalobkyňa (ako dlžník) bola v predmetnej zmluve označená svojim menom, priezviskom, adresou bydliska, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Okrem krížika vyznačujúceho „účel zamestnania“ nie je v zmluve žiadna zmienka o zamestnaní žalobkyne (vyznačenie zamestnávateľa žalobkyne, pracovného zaradenia a pod.). Žalovaný ako dodávateľ žiadnym spôsobom nepreukázal to, že účel v zmluve nevyznačoval on a že tvrdenia žalobkyne sú nepravdivé (žalovaný bol riadne na pojednávanie predvolaný a mal možnosť sa ho zúčastniť). Navyše súdu je aj z jeho činnosti známe, že práve žalovaný (spoločnosť Pohotovosť, s.r.o.) už bol v minulosti dokonca sankcionovaný za to, že sám opakovane vyznačoval účel úveru v zmluvách o spotrebiteľských úveroch (čo opätovne len osvedčuje vierohodnosť vyjadrenia žalobkyne, že účel v zmluve nevyznačovala ona ale žalovaný). Žalovanému bola napr. Slovenskou obchodnou inšpekciou uložená pokuta vo výške 30.000,- Eur za to, že „postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, čo malo za následok značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Zaškrtnutím políčka v zmluve, majúceho svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa, bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má, účastník konania, ako poskytovateľ úveru, nedodržiaval úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, keďže spotrebiteľ p. F. bol v čase podpisu Zmluvy o úvere č. 601000074 zo dňa 20.09.2011 v invalidnom dôchodku a nijakú činnosť majúcu charakter zamestnania, povolania či podnikania nevykonával a taktiež spotrebiteľka p. P. bola v čase podpisu Zmluvy o úvere č. 203800282 zo dňa 30.06.2011 v invalidnom dôchodku a nijakú činnosť majúcu charakter zamestnania, povolania či podnikania nevykonávala“ (viď rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 27.05.2013 sp. zn. SK/0755/99/2012 a SK/075/99/2012 zverejnené na internete na stránke www.soi.sk). Súd pritom nenechal bez povšimnutia ani to, že tak zmluva, za ktorú bol žalovaný sankcionovaný Slovenskou obchodnou inšpekciou ako aj zmluva, ktorá je predmetom tohto konania, boli uzatvárané v tom istom období (20.09.2011 a 09.11.2011), čo tiež naznačuje to, že išlo o praktiku žalovaného využívanú pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv. Podozrenia z nekalých praktík žalovaného používaných pri vyznačovaní účelu uzatváraných zmlúv v minulosti viedli aj k tomu, že predbežným opatrením Okresného súdu Prešov z 11.03.2011 č. k. 17C/45/2011-35 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 26.05.2011 č. k. 6Co/84/2011 bola spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o., uložená povinnosť zdržať sa uvedenej nekalkej obchodnej praktiky. Tvrdenia žalovaného, že konal v dobrej viere, že žalobca (dlžník) pri uzatváraní zmluvy nie je spotrebiteľ, nemôžu v žiadnom prípade obstáť. Žalovaný nepoukázal na žiadnu skutočnosť, ktorá by túto "dobrú vieru" potvrdzovala a to najmä za stavu, že formulárovú zmluvu vypíňal žalovaný.

Žalovaný vo svojom vyjadrení taktiež poukázal na to, že žalobkyňa mala dňa 09.11.2011 podpísať aj dodatok k zmluve o úvere, v ktorom mala uviesť, že peňažné prostriedky použije na nákup technických zariadení za účelom výkonu zamestnania a že ak tak neurobí, dopúšťa sa hrubého porušenia zmluvy o úvere. Toto tvrdenie ale žiadnym spôsobom nepreukázal (ním spomenutý dodatok súdu nepredložil) a žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že nemá vedomosť o tom, že by nejaký dodatok podpisovala. Žalovaný mal možnosť tento dodatok predložiť či už písomne alebo na pojednávaní (ktorého sa nezúčastnil aj napriek riadnemu predvolaniu), pričom písomne bol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p..

Podľa názoru súdu tak ani vyznačenie účelu "zamestnania" v zmluve o úvere v tomto prípade vzhľadom na vyššie uvedené neznamena, že predmetný úver nie je úverom spotrebiteľským a že by sa naň nemal vzťahovať zákon o spotrebiteľských úveroch. Za tohto stavu zákon vyžadoval, aby predmetná úverová zmluva obsahovala základné náležitosti v zmysle citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ a vzhľadom na to, že ich neobsahovala (zmluva neobsahovala údaj o RPMN, o priemernej hodnote RPMN, o konečnej splatnosti úveru, úrokovej sadzbe úveru) a ide o údaje, s ktorých neuvedením v zmluve zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ), úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatku, čo súd určil v prvom výroku tohto rozsudku. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na takomto určení (podľa ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo, o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem), tak ten vyplýva priamo zo zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď ustanovenie § 3 ods. 3 tohto zákona výslovne stanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a ustanovenie § 3 ods. 5 tohto zákona výslovne stanovuje, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom

s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Súd sa taktiež stotožňuje s tvrdením žalobkyne, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pomôže žalobkyni ako spotrebiteľke zistiť skutočnú výšku jej dlhu, nakoľko preukázala (listom žalovaného zo dňa 17.06.2015), že žalovaný od nej žiada zaplatenie dlhu vo výške 6.099,53 Eur, čo takmer 8x prevyšuje istinu úveru, čo taktiež svedčí o naliehavom právnom záujme na takomto určení.

Navyše pre úplnosť súd poznamenáva, že aj za predpokladu, že by sa na predmetnú úverovú zmluvu nevzťahoval zákon o spotrebiteľských úveroch, vždy by sa na ňu vzťahoval Občiansky zákonník a predmetný vzťah by bol v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. OZ vzťahom spotrebiteľským.

Aj za takéhoto stavu by žalovaný (veriteľ) nemal nárok na odplatu za poskytnutý úver, pretože v zmysle zmluvy je odplata úveru tvorená "príslušným poplatkom" vo výške 772,- Eur, ktorého podľa bodu 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej aj „VOP“) tretina predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Pokiaľ ide o časť poplatku, ktorá má pripadať na náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, tak v prípade žalobkyne Administratívny poplatok predstavuje 64,33% z úveru (odplata 772,- Eur pri úvere 800,- Eur na 12 mesiacov predstavuje 96,5% ročne, z čoho 2/3 sú 64,33%). Tento poplatok, ako to vyplýva z VOP, je za spísanie zmluvy a príslušnú administratívu. Podľa názoru súdu požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto súvislosti možno poukázať na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 3.5.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie“. Aj keď žalovaný namietal záväznosť tohto rozhodnutia vo vzťahu k prejednávanej veci s poukazom na to, že ide o rozhodnutie iného štátu vychádzajúce z hmotného práva iného štátu a navyše proti rozhodnutiu bolo prípustné dovolanie, tak k tomu je nutné uviesť, že súd v tejto veci neprihliada na uvedené rozhodnutie ako na precedens záväzný v tejto veci, ale stotožňuje sa s touto argumentačnou líniou a s uvedenými dôvodmi. Tak vnútroštátne súdy Nemeckej spolkovej republiky ako aj Slovenskej republiky sú povinné (ako súdy členských štátov EÚ) aplikovať právo EÚ vrátane práva na ochranu spotrebiteľa.

Z obsahu úverovej zmluvy je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, do ktorej sú pri jej uzatváraní dopisované údaje vrátane údaju o „príslušnom poplatku“. Výška „príslušného poplatku“, ktorý je podľa Všeobecných podmienok poskytnutia úveru tvorený z 1/3 úrokmí a z 2/3 nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy sa tak evidentne líši v jednotlivých prípadoch a súdu je známe z jeho činnosti, že sa mení v závislosti od výšky istiny úveru. Súdu sa javí nanajvýš za nepravdepodobné, aby mal žalovaný ako dodávateľ výdavky v súvislosti s vypracovaním a uzavretím zmluvy závislé od výšky úveru (tzn. že by mal vyššie výdavky na administratívu pri úveroch poskytovaných vo vyššej sume). Súd tento poplatok považuje za kvantifikované navyšovanie istiny úveru, teda de facto opätovne určený úrok z úveru, čím dochádza o obchádzanie zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby bola úroková sadzba uvedená v úverovej zmluve. Úroková sadzba je jedným zo základných kritérií, na ktoré prihliada spotrebiteľ pri posudzovaní výhodnosti úveru, a preto je uvedeným postupom žalovaného (navyšovaním odplaty za poskytnutie úveru vo forme poplatku za údajnú administratívu, ktorá tvorí 2-násobok úroku) priemerný spotrebiteľ vystavovaný tomu, že nedokáže jednoducho posúdiť výhodnosť úveru. Preto súd vo výroku č. II tohto rozsudku určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 804001063 z 9.11.2011, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 11 v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú

2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. Aj na tomto určení má spotrebiteľ (žalobkyňa) naliehavý právny záujem plynúci priamo z § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom v zmysle § 153 ods. 3 O.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dojednané v spotrebiteľskej zmluve.

Pre úplnosť súd poznamenáva, že už aj rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 11C/42/2012-46 zo dňa 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/219/2013-91 zo dňa 21.08.2014 bolo určené, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve s obdobným znením, o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a ako taká je absolútne neplatná. Z vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe (v ktorej žalobkyňa poukázala aj na tento rozsudok) je ale zrejmé, že žalovaný tento záver neakceptuje a namieta ho. Aj preto bolo potrebné, aby bola uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú vo výroku tohto rozsudku.

Časť nároku pripadajúcu na úrok (1/3 poplatku) súd hodnotí ako neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a to vzhľadom na výšku úroku. Predmetný úver bol poskytnutý na 12 mesiacov (1 rok). Za úver vo výške 800,- Eur mala žalobkyňa zaplatiť žalovanému podľa zmluvy 1.572,- Eur, čo predstavuje navýšenie o 96,5%. Ak z toho 1/3 pripadá na úrok, ročný úrok je tak vo výške 32,17%. Pritom priemerná úroková sadzba z úverov (podľa štatistiky zverejnenej Národnou bankou Slovenska, link: <<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>>) bola pri spotrebiteľských úveroch domácnosti so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov v mesiaci 11/11 (t.j. pri obdobných úveroch v rovnakom čase) vo výške 11,32% (do jedného roka to bolo 7,64%). Úroková sadzba predmetného úveru tak 3-násobne prevyšuje priemerné úroky, za ktoré poskytovali banky obdobné spotrebiteľské úvery v tom istom období. Vychádzajúc zo záverov prezentovaných v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.04.2012 sp. zn. 5Cdo/26/2011 ale aj iných rozsudkov (napr. rozsudkov Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/79/2014 zo dňa 31.03.2015, sp. zn. 6Co/59/2014 zo dňa 28.04.2015) súd takúto výšku úroku (aj vzhľadom na to, že ide o formulárovú zmluvu vytvorenú dodávateľom vo výhodnejšom postavení v porovnaní so spotrebiteľom) považuje za v rozpore s dobrými mravmi. Takýto právny úkon je tak potrebné hodnotiť ako absolútne neplatný v zmysle cit. § 39 OZ. Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 OZ) nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (porov. tiež rozhodnutia NS SR sp. zn. 1MCdo 1/2009, NS ČR sp. zn. 21Cdo/1484/2004). Navyše v tomto prípade ani samotná výška úroku nevyplývala priamo zo zmluvy ale len z Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a aj to nebola určená presne ale len zlomkom z celkovej odplaty úveru.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, ktorá si uplatnila právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré v zákonnej lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. aj vyčíslila. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny právneho zástupcu žalobkyne za 3 úkony právnej služby - 1.) prevzatie a príprava zastúpenia dňa 21.07.2015 podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „AT“), 2.) písomné podanie na súd - žaloba dňa 03.08.2015 podľa § 13a ods. 1 písm. c) AT a 3.) zastupovanie na pojednávaní dňa 15.12.2015 podľa § 13a ods. 1 písm. d) AT spolu vo výške 3 x 86,05 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny za úkon je určená z dvoch vecí s neurčitou hodnotou a to 64,54 Eur + 21,51 Eur = 86,05 Eur) + 3 x 8,39 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 AT). Právny zástupca žalobkyne je preukázateľne platiteľom dane z pridanej hodnoty (predložil osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty), a preto sa mu zvyšuje odmena a náhrady v zmysle § 18 ods. 3 AT o 20% DPH, t.j. o sumu 56,66 Eur (20% z 283,32 Eur)

Preto súd ukladá žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyňu trovy konania vo výške 339,98 Eur (3 x 86,05 Eur + 3 x 8,39 Eur + 56,66 Eur) a to na účet jej právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta, vedený vo VÚB Prešov, č.ú.: SK72 0200 0000 0000 4294 9572, BIC: SUBASKBX, VS: 29915 v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (§ 251 ods. 1 O.s.p.).